

1

Hij vond het geldkistje op de dag na de begrafenis.

Een dag die al verschrikkelijk was, nog voordat hij het had open-gemaakt. Maar tot dan toe had hij nog wel iets van een doel gehad, iets om zich overdag op te richten, wat hem de illusie gaf dat het er nog toe deed. Zo kon hij zich verschuilen achter de bureaucratische rituelen die gepaard gaan met het overlijden van een dierbare. De plechtigheid zelf was onwerkelijk geweest, als een pantomime die hij van een afstand half verdoofd had gadeslagen. Naderhand, toen hij de laatste vrienden en andere rouwendenden had uitgezwaaid, was er niets wat het gapende gat kon opvullen dat Sarahs dood geslagen had. Hij had Jacob naar bed gebracht, de televisie aangezet en naar de fles gegrepen, tot de volgende ochtend en al die ochtenden die nog zouden volgen langzaam maar zeker vervaagden in een waas van alcohol.

De volgende morgen was al even koud en onaangenaam als de leegte naast hem in bed. Hij stond op en trok wat kleren aan, alsof hij het besef dat hem op de hielen zat vóór kon zijn, puur door in beweging te blijven. Jacob zei niets toen Ben melk over zijn ontbijtgranen schonk, maar hij keek wel de hele tijd onrustig om zich heen, alsof hij iets zocht. Ben vroeg zich even af of hoeveel de zesjarige precies begreep van wat er gebeurd was.

Hij legde een hand op het hoofd van zijn stiefzoon. ‘Tessa brengt je straks naar school, oké?’

Jacob gaf er geen enkel blijk van dat hij hem had gehoord en boog zich voorover naar het bakje om te luisteren naar het knisperen van de gepofte rijst in de melk. Ben probeerde iets te bedenken om tegen hem te zeggen, maar alleen al het formuleren

van woorden kostte hem zoveel moeite dat het leek alsof hij twee loodzware gewichten boven zijn hoofd moest optillen. Hij woelde even door het haar van de jongen en liet hem toen maar gewoon met rust.

Tessa kwam zoals altijd stipt op tijd. Ze deed zo geforceerd vrolijk dat het leek alsof de keuken plotseling in vloekende kleuren was overgeschilderd, en de gemaakt enthousiaste manier waarop ze Jacob begroette werkte Ben meteen al op de zenuwen. Het jochie leek haar aanwezigheid niet eens op te merken. Hij was nog volledig gebiologeerd door zijn ontbijt, dat inmiddels zompig en stil in het bakje voor hem lag. Hij had een paar happen genomen en schikte de rest nu in een keurig rijtje op de rand van het schaal-tje.

Tessa keek Ben even aan met een blik die een en al bezorgdheid was. ‘Gaaf het een beetje?’

‘Ja, hoor.’ Hij draaide zich om en hoopte haar medeleven op die manier voor te zijn. ‘Wil je een kop koffie?’

‘Nee, dank je. Als Jacob zover is, kunnen we denk ik beter gaan. Ik hoorde op de radio net dat er wegwerkzaamheden zijn, dus het is waarschijnlijk nog drukker dan normaal.’

‘Maar je neemt wel echt dezelfde route, hè?’

Haar glimlach haperde even. ‘Ja, natuurlijk.’

Ze had Jacob een keer via een andere weg naar school gebracht, waar de jongen totaal overstuur van was geraakt. Ben had zich later omstandig verontschuldigd en uitgelegd dat Jacob slecht tegen dingen kon die afweken van zijn dagelijkse routine. Alleen wisten ze op het moment dat hij het zei allebei donders goed dat zij dat ook best wist. Tessa had haar spijt betuigd, maar nét iets te snel en iets te gedwee om echt oprecht te klinken. Ben had zelfs het idee dat er, wanneer ze nu naar Jacob keek, iets van wantrouwen in haar blik school.

Ze bleef onverstoort babbelen terwijl Ben het jongetje hielp met zijn schoenen en jas. ‘Weet je zeker dat ik hem vandaag niet hoef op te halen?’ bood ze aan. ‘Het is echt geen enkele moeite.’

‘Nee nee, dat hoeft niet. Maar toch bedankt.’ Hij bleef glimlachen, tot hij zeker wist dat ze zich erbij had neergelegd. Ze om-

helsde hem en gaf hem een vluchtige kus op zijn wang. Op de hare zat zo'n dikke laag poeder dat hij onwillekeurig aan suède moest denken. Haar sterke, weë parfum deed hem denken aan de bloemen op Sarahs doodskist.

'En als ik verder nog iets voor je kan doen, dan bel je me, hè?'

Ben knikte, hurkte neer voor Jacob en drukte de jongen even tegen zich aan. 'Tot straks, Jake. En braaf zijn, hè?'

De jongen gaf geen kik. Hij had een plastic speeltje in zijn handen: een soort doolhof met een balletje erin. Zodra hij erin was geslaagd het balletje in het gaatje in het midden te krijgen, schudde hij het even heen en weer en begon weer van voren af aan. Hij keek niet op of om toen Tessa hem naar buiten leidde. Ben bleef in de deuropening staan kijken terwijl ze in de auto stapten bij Scott en Andrew, Tessa's twee zoons, en zwaaide ze uit.

Hij ging naar binnen en trok de voordeur achter zich dicht.

Elk vertrek leek Sarahs afwezigheid alleen maar te benadrukken. Het voelde bijna alsof hij onder vuur lag toen hij naar de keuken terugliep. Hij pakte zijn koffie, maar die was helaas al koud geworden. Toen hij de mok neerzette, klonk zelfs het geluid van het porselein dat de tafel raakte op de een of andere manier onnatuurlijk luid. Het voelde alsof de vertrouwde omgeving van zijn eigen huis op een subtiele manier veranderd was, alsof hij alles vanuit een ander perspectief bezag, vanuit een parallelle dimensie van verdriet. Ben probeerde verwoed aan iets anders te denken, maar zijn verbeelding nam hem meteen wreed te grazen. Hij zag Sarah opeens haarscherp voor zich. Ze neuriede in gedachten verzonken mee met de radio en was druk bezig in de keuken. Ze hield alleen even stil om een slok van haar koffie te nemen. Uit de blauwe mok, haar favoriete. Hij hoorde haar stem zelfs duidelijk in zijn hoofd. Ze praatte tegen Jacob: 'Eet je ontbijt nou maar snel op, Jake. Goed zo.' Ze draaide zich half om naar Ben toen ze voor de spiegel ging staan om haar lichtbruine haren te fatsoeneren. 'O ja, ik was je nog vergeten te vertellen dat ik Imogen heb gesproken. Ik heb gezegd dat we dit weekend misschien iets met zijn viertjes konden afspreken.'

'Dat meen je niet, hè?' hoorde hij zichzelf antwoorden, terwijl

zijn lippen geluidloos de woorden herhaalden. ‘Neil is zo’n beetje de saaiste man die ik ooit heb ontmoet.’

Ze wierp hem een schalkse blik toe in de spiegel. ‘Nou, dan moet jij dus maar gewoon dubbel zo interessant zijn, hè?’ Ze draaide haar hoofd en profiel om te controleren of haar haar goed zat. ‘Ach, laat ook maar, dit kan er wel mee door.’

Toen ze naar de kapstok liep voor haar colbertje maakte haar rokje een zacht ruisend geluid langs haar benen. ‘Kom maar, Jake. We moeten nu echt gaan.’ Ze ging achter de jongen staan en kietelde hem speels in zijn zij, tot hij op zijn stoel heen en weer kronkelde van plezier. Ben kreeg vanzelf een glimlach op zijn gezicht, net als toen.

Sarah plantte een kus op Jacobs hoofd en ging voor hem zitten om zijn veters te strikken. ‘Ben je vanavond laat thuis?’ vroeg ze aan Ben.

‘Nee, ik denk het niet. Op zijn laatst om zeven uur.’

Hij keek hoe ze de stoel achteruitschoof, zodat Jacob op de grond kon springen. Toen ze overeind kwam, vertrok ze haar gezicht en wreef over haar slapen. ‘Ik denk dat ik het gisteravond toch beter wat rustiger aan had kunnen doen.’ Ze zag er verzorgd en mooi uit toen ze naar hem toe liep. Hij zag de sproeten op haar wangen en neus, en rook haar parfum. ‘Tot later dan.’ Ze keek glimlachend in zijn ogen en richtte haar gezicht op voor een zoen. Het beeld was zo levensecht dat hij zich daadwerkelijk vooroverboog en toen snel zijn ogen opendeed.

Hij zag alleen een lege keuken. De ontbijtspullen stonden nog op tafel. Twee bordjes: een van hem, een van Jacob. Hij bedacht nu pas dat hij beter niet had kunnen ingaan op Tessa’s aanbod om Jacob naar school te brengen en overwoog even alsnog de deur uit te gaan, om zijn toevlucht te zoeken in een neutrale omgeving waar Sarahs afwezigheid niet op hem af zou komen, zoals de muren hier. Maar dat was alleen maar uitstelgedrag. Hij kon het nu maar beter meteen doen.

Want terug kwam ze niet.

Hij pakte een rol vuilniszakken en liep naar de slaapkamer. Boven kon hij haar helemaal niet meer ontlopen. Hij probeerde voor-

al niet te denken aan wat hem te doen stond, opende de kastdeur en pakte een stapel kleren. De geur leek een distillaat van verdriet. Hij kon amper bevatten dat ze dit nooit meer zou dragen. Veel verder dan het bed kwam hij dan ook niet, waar hij zich met de kleren tegen zijn borst gedrukt op liet vallen en in snikken uitbarstte.

Het was nu bijna een week geleden dat hij gebeld was. Hij was druk bezig geweest met een fotoshoot in de studio toen zijn assistente Zoe hem onderbrak met de mededeling dat Keith hem wilde spreken. Keith was getrouwd met Tessa, maar eerst en vooral zijn oudste en beste vriend, die toevallig ook als jurist bij dezelfde firma als Sarah werkte. Ben had niet eens opgekeken toen hij zei dat hij later wel zou terugbellen.

‘Volgens mij kun je dit beter even aannemen,’ had Zoe gezegd. Hij wilde haar net gaan afkatten dat hij het druk had toen hij opkeek en de blik op haar gezicht zag.

De artsen hadden het over een aneurysma gehad. Hij had dat woord wel eens gehoord, maar had geen idee wat het was. Hij kwam er nu pas achter dat het betekende dat een van de bloedvaten in Sarahs hoofd verwijd was en vervolgens was gescheurd. Een minuscuul klein stukje van haar, slechts een fractie van de persoon die hij als zijn echtgenote beschouwde, was daaraan bezweken en ze lag inmiddels op de intensive care. Er was geen enkele waarschuwing vooraf geweest, afgezien van die ene terloopse opmerking die ochtend dat ze een beetje hoofdpijn had. Ben wist dat het foute boel was toen de arts over een CT-scan begon en dat ze misschien met spoed geopereerd moest worden.

Ze lieten hem eerst niet eens bij haar. Zijn verstand zei hem dat het heel ernstig was, maar gevoelsmatig kon hij het allemaal nog niet bevatten. Ze hadden nog geen vierentwintig uur geleden samen staan koken, Jacob naar bed gebracht en een fles wijn opengetrokken. Hoe kon ze dan opeens doodziek zijn? Zelfs toen de arts kwam meedelen dat ze aan de beademing lag en dat ze al het mogelijke hadden gedaan, drong het nog niet tot hem door. Pas toen hij haar doodstil en buiten bewustzijn in het ziekenhuisbed zag liggen, met een kaalgeschoren hoofd en een bleek en beurs gelaat, had hij beseft dat ze op sterven lag.

De apparaten hadden haar drie dagen in leven gehouden. Op de vierde dag waren ze uitgeschakeld. Ben had naast haar bed gezeten met haar hand in de zijne en tegen haar gepraat, tot ze zonder enige ophef – wat bijna als een anticlimax voelde – gewoon was opgehouden met ademen.

Tessa en Keith hadden hem naar huis gebracht. Ook zij kwamen hem onwerkelijk voor. Hij kende Keith nog uit zijn studentijd en had hem, toen hij een keer te veel op had, zelfs geprobeerd ervan te weerhouden Tessa ten huwelijk te vragen. Uiteindelijk had hij schoorvoetend en wel de rol van getuige vervuld. Maar nu hadden ze samen met hem gewacht tot Jacob van school kwam en hem toen alleen gelaten zodat hij de jongen kon proberen uit te leggen dat zijn moeder dood was. Jacob had hem geen moment aangekeken. Het enige wat erop wees dat het misschien toch tot hem was doorgedrongen, was het feit dat hij continu heen en weer had zitten wiegen.

Ben was op dat moment bijna jaloers geweest op het autisme van zijn stiefzoon.

Toen hij eindelijk was uitgehuild legde hij haar kleren voorzichtig op bed en liep terug naar de kast voor een volgende lading. Het waren er nogal wat. Sarah was een hamsteraar en gooide pas iets weg als het echt niet anders kon. Hij had haar daar vaak mee geplaagd en haar liefkozend zijn ‘ekstertje’ genoemd, waarop zij hem ervan betichtte dat hij aan consumentisme leed. Die herinnering bracht automatisch een glimlach op zijn gezicht. ‘Wees gerust, Sarah, Oxfam zal ze evenmin weggooien,’ zei hij hardop, maar hij kon niet lachen om zijn eigen galgenhumor.

Toen de kledingkast eindelijk leeg was, ging hij verder met de ladekast. Al snel lag er een tweede stapel naast de eerste, en vervolgens een derde. Hij probeerde niet te kijken naar de spullen die hij op bed legde, wetend dat als hij nu niet sterk was, het hem nooit zou lukken. Het waren gewoon willekeurige stukken stof in plaats van haar lievelingsjurk of het mooie zijden lingersetje dat hij haar voor haar laatste verjaardag had gegeven. *Oké, weer een lade leeg.* Hij schoof hem dicht en ging door met de volgende. Toen hij zijn handen erin stak om een nieuw stapeltje kleren te

pakken, voelde hij aan de achterkant iets koude en harde tegen zijn vingertoppen. Hij legde het stapeltje truien op bed en liep terug.

Het bleek een gebutst oud geldkistje te zijn. De zwarte verf was er half afgebladderd en de doffe glans van het onderliggende metaal was goed zichtbaar. Het kwam hem totaal niet bekend voor, maar Sarah was dan ook dol geweest op antiekbeurzen en vlooiemarkten en hij was al lang geleden het zicht kwijtgeraakt op alles wat ze daar opduikelde. Wat hij alleen wel een beetje raar vond, was dat ze dit zo te zien doelbewust had verstoep.

Toen hij het kistje opzij kantelde, hoorde hij het geritsel van papier. Het kistje zelf zat op slot. Hij controleerde alle lades of het sleuteltje daar misschien lag en bleef even midden in de kamer staan en probeerde te bedenken waar het zou kunnen liggen. Misschien in het antieke theewagentje waar Sarah haar sieraden bewaarde? Haar trouw- en verlovingsring waren met haar mee het graf in gegaan, maar er waren andere sieraden waarvan hij zich nog niet kon voorstellen dat hij die zomaar zou wegdoen, en dat had niets met de monetaire waarde ervan te maken. Maar daar wilde hij nu niet aan denken, terwijl hij zijn zoektocht naar het sleuteltje vervolgde.

Hij vond het uiteindelijk onder een stapeltje dunne gouden armbanden.

Het sleuteltje paste in het slot. Hij hoorde een zacht klikje toen het dekseltje zonder enige weerstand opensprong. Hij klapte het verder open.

Er zat een stapeltje opgevouwen vergeelde krantenknipsels in, die met een paperclip bij elkaar werden gehouden. Helemaal onderop lag een wat groter velletje. Toen hij het oppakte zag hij dat het Jacobs geboorteaakte was. Verder zat er zo te zien niets bijzonders in het kistje. Hij legde het officiële document terzijde en richtte zich op de kranten.

De kop boven het eerste artikel luidde: MOEDER BABY STEVEN DOET TELEVISIEOPROEP. Op de achterkant stond een deel van een advertentie. Hij bladerde door de rest heen. De artikelen lagen zo te zien niet op een bepaalde volgorde, maar gingen wel allemaal over hetzelfde onderwerp: over een baby die van een kraamafde-

ling was ontvoerd. Ze kwamen zo te zien allemaal uit *The Daily Mail*, wat hem ook verbaasde, want Sarah las naar zijn weten eigenlijk alleen de *Guardian* en de *Evening Standard*.

Heel stom dacht hij echt even: Ik vraag haar straks wel waarom ze dit heeft bewaard, wat onverbiddelijk werd gevolgd door het pijnlijke besef dat dat niet meer kon. Hij legde de knipsels opzij – bij nader inzien was hij eigenlijk helemaal niet zo nieuwsgierig. Het was gewoon een los eindje dat nu nooit meer kon worden opgehelderd. Als hij op dat moment niet het onbestemde gevoel had gehad dat er iets was, had hij de knipsels misschien wel op de kaptafel laten liggen, om ze op een later moment alsnog weg te gooien.

Maar hij pakte de knipsels juist weer op. Het waren er in totaal vijf. De vetste kop luidde: **BABY ONTVOERD VAN KRAAMAFDELING**. Het minst opvallende artikel besloeg slechts één kolom, waaruit bleek dat het verhaal bij gebrek aan aanknopingspunten en nieuws op de achtergrond was geraakt. Alleen bij het voorpagina-artikel stond een datum, maar voor zover hij kon nagaan waren alle artikelen in een en dezelfde week geschreven: ergens in maart, zes jaar geleden. Weer hoorde hij een zeurend stemmetje in zijn achterhoofd. Hij pakte Jacobs geboorteakte erbij en keek nog een keer naar de datum op de voorpagina van de krant. Drie maart.

Jacobs verjaardag.

Langzaam maar zeker maakte een akelig voorgevoel zich van hem meester, alsof er een steeds groter wordende gasbel in hem vastzat. Hij las de artikelen nog een keer door, ditmaal wat aandachtiger. Het nieuws had betrekking op een pasgeboren baby die in een ziekenhuis in het centrum van Londen op onverklaarbare wijze uit zijn wiegje was verdwenen. De namen van de ouders, John en Jeanette Cole, zeiden hem niets. Cole bleek een korporaal te zijn bij de Royal Engineers. Hij had in Noord-Ierland gediend en in de Golfoorlog gevochten. Het jongetje was hun eerste kind en het hoofdredactioneel commentaar sprak er schande van dat iemand uitgerekend de zoon van een militair had ontvoerd, van ‘iemand die zijn land dient’. Daarna volgden de ge-

bruikelijke oproepen van de politie, die op zoek was naar ooggetuigen, maar zich ook rechtstreeks tot de ontvoerder(s) van de baby richtte. Bij een van de artikelen stond een foto van de ouders. De vader stond er niet bijster goed op, maar je zag wel dat hij jong was en zo'n kenmerkend gemillimeterd militair kapsel had. Hij had zijn hoofd half afgewend op de foto, die vlak voor het ziekenhuis leek te zijn genomen. De vrouw naast hem zag er ouder uit dan de drieëntwintig lentes die ze volgens het artikel telde. Maar dat was ook niet zo raar, bedacht Ben toen hij de wanhoop die op hun gezichten stond gegroefd tot zich door liet dringen.

Zijn ongemakkelijke voorgevoel werd helaas steeds sterker en hij betrapte zich opeens op een gevoel van afgrijzen bij het zien van de vergeelde stukjes krantenpapier voor hem. Hij liet ze op de kaptafel vallen, veegde zijn handen af aan zijn spijkerbroek en draaide zich snel om. De aanblik van Sarahs kleren op het bed kwam keihard aan en maakte korte metten met het laatste beetje zelfbeheersing. Hij rende bijna de slaapkamer uit en liep half struikelend de trap af. Beneden in de hal bleef hij even staan uithijgen. Hij merkte dat hij bijna hyperventileerde en probeerde de paniek te bedwingen. *Hou op, hou op.*

Hij liep naar de keuken en plensde koud water over zijn gezicht; het drupte langs zijn hals in het boord van zijn overhemd. Het koude water kalmeerde hem enigszins. Hij zette de kraan uit, plantte zijn ellebogen op het aanrecht en liet het water langs zijn neus en kin omlaag druppen terwijl hij uit het raam staarde. De straat waar hij woonde zag er nog net zo uit als altijd. In de felle middagzon tekenden de contouren van de gevels aan de overkant zich duidelijk af. Aan beide kanten van de weg stonden geparkeerde auto's, twee parallelle strepen in tegengestelde richting. Hij zag een man die zijn hond uitliet even stilhouden bij een lantaarnpaal om hem te laten plassen, alvorens weer uit zijn blikveld te verdwijnen.

Normaal...

Ben liet zijn hoofd hangen en merkte dat hij totaal geen energie meer had door wat er net gebeurd was. Wat had hij in 's hemelsnaam gedacht? Hij schaamde zich voor zijn vermoedens en

durfde er amper nog over na te denken. *Doe niet zo raar. Natuurlijk is Jacob Sarahs zoon.* Hij klampte zich vast aan die gedachte, tot die zo sterk was dat de angst die hij net in de slaapkamer had gevoeld onwerkelijk en volkomen irrationeel aandeed.

Op dat moment dacht hij echter terug aan de datum die op het krantenknipsel stond en voelde hij de twijfel weer toenemen.

Hij duwde zich van het aanrecht af en probeerde de angst ook van zich af te zetten, wreef zijn gezicht droog en keek op zijn horloge. Hij moest Jacob al bijna van school halen en hij wilde daarna niet opnieuw geconfronteerd worden met Sarahs kleren die nog in de slaapkamer lagen.

En dus ging hij terug naar boven om de boel verder op te ruimen.